

Cauza 67/74

**HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 26 FEBRUARIE 1975***

Carmelo Angelo Bonsignore

împotriva

Oberstadtdirektor der Stadt Köln

**(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare,
formulată de Verwaltungsgericht Köln)**

„Ordine publică și siguranță publică”

În cauza 67/74,

având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, de către Verwaltungsgericht din Köln (instanță administrativă) pentru pronunțarea, în litigiul pendinte în fața acestei instanțe, între

CARMELO ANGELO BONSIGNORE, lucrător chimist, cu domiciliul în Köln,

și

„OBERSTADTDIREKTOR” (șeful administrației municipale) din orașul Köln, în prezența reprezentantului Ministerului public în fața Verwaltungsgericht din Köln,

a unei hotărâri preliminare privind interpretarea articolului 3 alineatele (1) și (2) din Directiva nr. 64/221 a Consiliului din 25 februarie 1964 privind coordonarea măsurilor speciale referitoare la deplasarea și șederea cetățenilor străini, măsuri justificate din motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică,

CURTEA,

compusă din R. Lecourt, președinte, J. Mertens de Wilmars și Mackenzie Stuart, președinți de cameră, A. M. Donner, R. Monaco, P. Pescatore (raportor), H. Kutscher, M. Sørensen și A. O'Keefe, judecători,

avocat general: H. Mayras
grefier: A. Van Houtte

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

* Limba de procedură: germana.

1. Prin ordonanța din 30 iulie 1974, primită de grefa Curții la 14 septembrie 1974, Verwaltungsgericht din Köln a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, două întrebări referitoare la interpretarea articolului 3 alineatele (1) și (2) din Directiva nr. 64/221 a Consiliului din 25 februarie 1964 privind coordonarea măsurilor speciale referitoare la deplasarea și șederea cetățenilor străini, măsuri justificate din motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică (JO 1964, p. 850);
2. Aceste întrebări au fost adresate în cadrul unei acțiuni introduse de către un resortisant italian, cu domiciliul în Republica Federală Germania, împotriva unei decizii de expulzare luate împotriva sa de Autoritatea pentru străini, ca urmare a condamnării sale pentru încălcarea Legii privind armele de foc și pentru omor prin imprudență;

Din ordonanța de trimitere rezultă că reclamantul în acțiunea principală a intrat în mod ilegal în posesia unei arme de foc și, ca urmare a folosirii imprudente a acesteia, a cauzat accidental moartea fratelui său;

Din acest motiv, instanța penală competentă l-a condamnat la plata unei amenzi pentru încălcarea legislației privind armele de foc;

De asemenea, această instanță l-a găsit vinovat de omor prin imprudență, fără a-l condamna în vreun fel pentru acest capăt de acuzare, considerând că, având în vedere circumstanțele, nu ar fi avut rost aplicarea unei pedepse, ținând seama, în special, de suferința morală a autorului, ca o consecință a imprudenței sale;

3. După condamnarea sa, Autoritatea pentru străini a ordonat expulzarea persoanei în cauză, în conformitate cu Legea privind străinii din 28 aprilie 1965 (Bundesgesetzblatt, Teil I, p. 353), coroborată cu Legea privind intrarea și șederea resortisanților statelor membre ale Comunității Economice Europene din 22 iulie 1969 (Bundesgesetzblatt, Teil I, p. 927), adoptată cu scopul punerii în aplicare a Directivei nr. 64/221 în Republica Federală Germania.
4. Sesizată cu privire la această decizie, instanța a considerat că, datorită circumstanțelor speciale în speță, expulzarea nu putea fi justificată de motive de „prevenire specială”, bazate pe faptele care au dat naștere la condamnare sau pe comportamentul actual și previzibil al reclamantului în acțiunea principală;

Instanța consideră că singura justificare posibilă pentru măsura adoptată ar consta în motivele de „prevenire generală”, scoase în evidență atât de Autoritatea pentru străini, cât și de Ministerul public, și bazate pe efectul disuasiv pe care ar trebui să îl aibă, în cercurile de imigranți, expulzarea unui străin găsit vinovat de posesie ilegală a unei arme, având în vedere recrudescența violenței în marile centre urbane;

Întrucât i s-a solicitat să aplice actele cu putere de lege – în special alineatul (12) din Legea din 22 iulie 1969 – adoptate în scopul punerii în aplicare a directivei comunitare, Verwaltungsgericht consideră că este necesar să îi ceară Curții să interpreteze dispozițiile relevante din directiva în cauză, pentru a asigura aplicarea legii naționale în conformitate cu cerințele dreptului comunitar;

În aceste condiții, instanța a adresat Curții două întrebări formulate astfel:

„1. Articolul 3 alineatele (1) și (2) din Directiva nr. 64/221 a Consiliului din 25 februarie 1964 privind coordonarea măsurilor speciale referitoare la deplasarea și șederea cetățenilor străini, măsuri justificate din motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică

trebuie interpretat în sensul că împiedică expulzarea unui resortisant al unui stat membru CEE de către autoritățile naționale ale unui alt stat membru pentru a descuraja alți străini să comită o infracțiune identică sau asemănătoare cu cea de care este acuzată persoana expulzată sau alte încălcări ale siguranței sau ordinii publice, adică din motive de prevenire generală?

2. Această dispoziție înseamnă că un resortisant al unui stat membru CEE poate fi expulzat numai dacă există dovezi clare că străinul respectiv, resortisant al unui stat membru al Comunității, care a fost condamnat pentru săvârșirea unei infracțiuni, va săvârși o altă infracțiune sau va aduce atingere, în alt fel, siguranței și ordinii publice ale unui stat membru CEE, adică din motive de prevenire specială?”

5. În conformitate cu articolul 3 alineatele (1) și (2) din Directiva nr. 64/221, „măsurile de ordine publică sau de siguranță publică trebuie să se întemeieze exclusiv pe comportamentul personal al individului care face obiectul lor” și „existența unor condamnări penale nu poate constitui în mod automat temei pentru aplicarea aceste măsuri”;

Aceste dispoziții trebuie să fie interpretate în lumina obiectivelor directivei, care vizează, în special, să coordoneze măsurile justificate de apărarea ordinii publice și a siguranței publice, avută în vedere la articolele 48 și 56 din tratat, pentru a armoniza aplicarea acestor măsuri cu principiul fundamental al liberei circulații a persoanelor în Comunitate și al eliminării oricărei discriminări, în aplicarea tratatului, între resortisanții statului în cauză și cei ai altor state membre;

6. În această perspectivă, articolul 3 din directivă prevede că măsurile adoptate pentru apărarea ordinii publice și a siguranței publice împotriva resortisanților statelor membre ale Comunității nu pot fi justificate în afara cazurilor individuale, astfel cum reiese, în special, din cerința formulată la alineatul (1), în temeiul căruia este în mod „exclusiv” hotărâtor „comportamentul personal” al celor care fac obiectul măsurilor;

Întrucât derogările de la normele referitoare la libera circulație a persoanelor reprezintă excepții de strictă interpretare, noțiunea de „comportament personal” exprimă cerința ca o măsură de expulzare să nu poată viza decât încălcările ordinii publice și ale siguranței publice care ar putea fi comise de individul în cauză;

7. Trebuie să se răspundă la întrebările adresate că articolul 3 alineatele (1) și (2) din Directiva nr. 64/221 împiedică expulzarea unui resortisant al unui stat membru dacă această expulzare este decisă în scopul de a descuraja alți străini, adică este fondată, potrivit formulării instanței naționale, pe motive de „prevenire generală”;

Cu privire la cheltuielile de judecată

8. Cheltuielile efectuate de către guvernul Republicii Italiene și de către Comisia Comunităților Europene, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări;

întrucât procedura are, în raport cu părțile în acțiunea principală, un caracter incidental în litigiul pendinte în fața Verwaltungsgericht din Köln, este de competența acestei instanțe ”să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată;

pentru aceste motive,

CURTEA,

pronunțându-se cu privire la întrebările care i-au fost adresate de către Tribunalul administrativ din Köln prin Ordonanța din 30 iulie 1974,

hotărăște:

Articolul 3 alineatele (1) și (2) din Directiva nr. 64/221 a Consiliului din 25 februarie 1964 privind coordonarea măsurilor speciale referitoare la deplasarea și șederea cetățenilor străini, măsuri justificate din motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică, împiedică expulzarea unui resortisant al unui stat membru dacă aceasta este decisă în scopul de a descuraja alți străini.

Lecourt Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Donner Monaco
Pescatore Kutscher Sørensen O'Keefe

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 26 februarie 1975.

Grefier
A. Van Houtte

Președinte
R. Lecourt